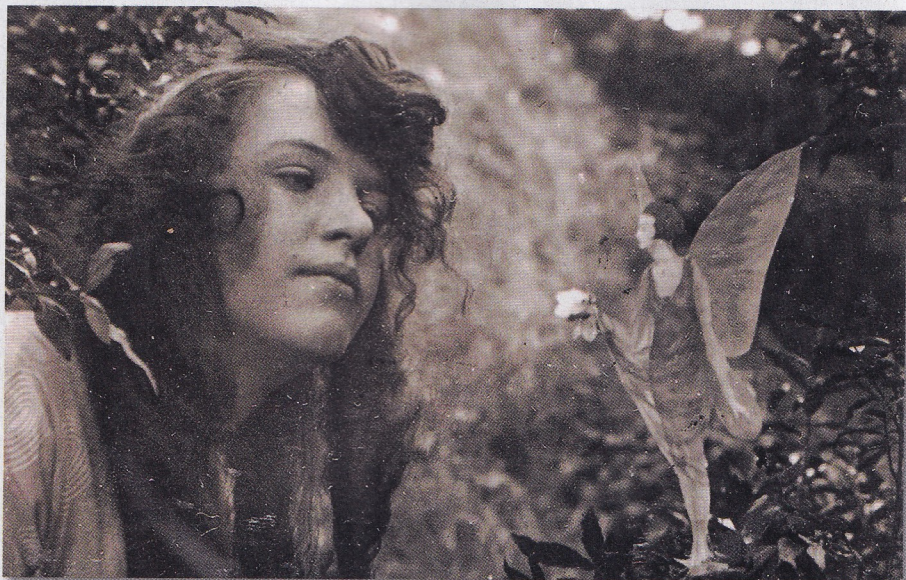

Senki sem tudja, hogy a tündérekbe vetett hit valójában honnan ered és hogyan alakult ki. Ezek a kreatúrák egyfajta globális kulturális jelenséggé váltak, amikor a több évszázaddal ezelőtti írásokban megjelentek. A tündéreknek, gnómoknak és törpéknek sokféle változatuk ismert. Míg egyesek békés természetűek, addig mások akár csúnyán elbánhatnak velünk. Kontinensektől függetlenül a világon bárhol előfordulhatnak a Csallóköztől kezdődően az írországi szigeteken át az angliai városokig. A többszáz évvel ezelőtti felbukkant aprónépekkel már csak a mesekönyvek lapjain találkozhatunk, de néhányan azt állítják, hogy személyes kapcsolatuk van velük. Akad még helyük ezeknek a lényeknek a modern 21. században?

Tündérnyomozó társaságok

Csodálatos lények élnek körülöttünk!

A gnómok, a tündérek és más természetszellemek legendája több évszázada belevésődött fajunk történelmébe. A modern ember úgy véli, hogy ezek a lények csak a képzelet szüleményei voltak, amik mára dajkamesékké váltak. Mindazonáltal a mai napig vannak, akik hisznek a létezésükben. Sinikka Piippo botanikus és biológus látja ezeket a lényeket, de Tündérnyomozó Társaság is létezik még, így a természeti lényekben való hit újra virágkorát éli.

Egy másik valóság

Számos kortárs tündértörténetről tudunk, így nem kell mindig több évszázados legendákra hagyatkoznunk. 1917-ben Elsie Wright (1901–1988) és Frances Griffiths (1907–1986) állt elő azzal a történettel, hogy tündérekkel találkoztak és fényképeket készítettek róluk. Mindez az angliai Cottingley faluban történt, ahol a két kislány gyakran játszott együtt a kertben és a patak mentén. Itt fedezték fel a tündéretket, akikkel rendszeresen találkoztak. Elsie kölcsönkérte apja fényképezőgépét, hogy fotókat készítsen róluk, amelyek szó szerint világhírűvé tették őket. Az öt darab képen az látszik, hogy tündérek táncolnak vagy repülnek a lányok közelében, de még egy apró gnóm is szerepel az egyik felvételen. Több szakértő vizsgálta meg a felvételek negatívjait és semmilyen, manipulációra okot adó jelet nem találtak.

1920-ban a híres író, Sir Arthur Conan Doyle is foglalkozott az esettel és cikket írt róla. „Létezésük felismerése kizökkenti az anyagi, huszadik századi elmét súlyos sár-

nyomaiból, és elismeri, hogy az életnek van még rejtélye.” - vélekedett.

A közvéleményt megosztotta a dolog és a megoldásra évtizedeket kellett várni.

1981-ban a két lány bevallotta, hogy a tündéretket kartonpapírból és mesekönyvből vágták ki, de az viszont igaz, hogy valóban látták őket.

Egy másik történet is felborzolta a kedélyeket. 1938-at írunk és a helyszín az írországi Limerick városa. Miközben az emberek világszerte a háborúról beszéltek, addig a limericki falvak lakói azzal voltak elfoglalva, hogy tündéretket keressenek. Tömegek gyűltek össze kereszteződéseknél abban a reményben, hogy megpillanthatják a „jó-ságos kis emberkéket”. Felnőttek és gyerekek kergették a tündéretket, míg egy Keely nevű fiatalember azt állította, hogy valóban kézen fogott egy koboldot. A lény bevallotta Keelynek, hogy valójában nem itt él és a hegyekből jött le. Másnap két tündér jelent meg a Ballingarry és Kilfinney közötti kereszteződésnél, ezeket többen látták. Hogy ezek a találkozások meddig

tartottak, arról már nem szól a fáma.

A két világháborút követően az emberiség egyre jobban az anyagba süllyedt és a kisemberekről szóló találkozások megfogytak. Ám, hogy nem tűntek el végleg, azt bizonyítja a következő eset.

A tisztánlátó botanikus

Az emberek hajlamosak arra, hogyha komoly tudományos szakember szólal meg egy témában, akkor általában inkább neki hisznek. Azért, mert sokkal nagyobb rálátása van egy szakterületre, mint egy laikusnak. Mindazonáltal sokak szemében furcsa és megosztó lehet, amikor egy tudós nemcsak kiáll a természetfeletti mellett, hanem azt állítja, hogy rendszeresen megtapasztalja azt.

Ilyen kaliberű nő a 70 éves Sinikka Piippo, aki egy népszerű finn botanikus és biológus. Piippo a Helsinki Egyetem botanikai docense, több mint 300 tudományos cikket írt és 1996 óta a professzori címet is viseli. Több könyvet írt a gyógynövényekről, a fákról és az egészséges étkezésről. Egy ilyen sikeres tudományos életúton nem feltétlenül kedvező, ha az illető azt állítja, hogy tündérekkel beszélget. Kritikusai ábrándozásnak és hallucinációnak vélik ezeket a történeteket.

Pippo önvalomásként írta a *Láthatatlan természet* című munkájában, hogy az apró lényeket gyermekkorától érzékeli és olykor még látja is őket. Bár 25 éves volt, ami-

kor a tudományos pályára lépett, de úgy érezte, hogy ezzel a módszertannal nem lehet teljesen megismerni a világunkat. A szigorúan racionális én és az intuitív szellemi lét harcolt egymással a nő lelki világában, amiről nem nagyon beszélt senkinek. Amikor egy-két alkalommal mégis megtette, akkor folyamatosan falakba ütközött és nem értette meg senki. Hamarosan felkeresett egy tisztánlátót, aki azt mondta neki, hogy nincs szüksége a segítségére, mert ő maga is rendelkezik ezzel a képességgel. Piippo látni kezdte a halottakat, a természetszellemeket és olykor víziói támadtak a múltból, valamint a jövőről. „2000 elején kora ősszel a kertben ültünk anyámmal, amikor megjelent egy gnóm. Telepatikusan megkérdezte, hogy beköltözhet-e télre, amire

nek fontosabbá vált az ebből befolyt pénz, mint a saját egészségük, környezetük és a jövőjük. Mivel pusztítjuk a természetet, ezért sincs olyan szoros kapcsolatban egymással a két világ.

Piippo elbeszélése szerint még az édesanyja is látta a tündéreket, de miután a saját szülei kinevették, soha többé nem használta a képességeit. A botanikus úgy véli, hogy sokkal többen találkoznának ezekkel a lényekkel a modern korban, ha nem gúnyolnák ki egymást az emberek és ezáltal nem ültetnék el a tudatalattiban, hogy nem létező dolgokat tapasztalnak. A tündérekkel történő kommunikációhoz nem kell tisztánlátónak lenni, mert elég a természet iránti érdeklődés és a hozzávaló tisztelet, valamint annak csodálata. A mentálisan és

igennel feleltem neki. Úgy vélem, hogy ez egy teszt volt, hogy végre elfogadom-e magamban ezt a gyermekkor óta tapasztalt képességet és azóta rendszeresen beszélek a természet lényeivel. A természetszellemek általában alakokként, ritkán tényleges formaként jelennek meg. Átalakítják magukat olyanra, hogy megfeleljenek az elvárásainknak. Inkább halom őket és nagyon fontos az, amit közvetítenek felénk. Ülj csendben. Érezd a napfényét. Légy a szél. Felejtse el a gondolataid. Engedd, hogy az időtlenség vigyen magával és tapasztalj ítélet nélkül. Lépi át a másik világba és hallgasd meg mit mond.” - írta könyvében a nő.

Az embereknek és a természetszellemeknek - azaz a tündéreknél, a manóknál, a gnómoknak és az elementálóknak -, szükségük van egymásra, mert felelősséggel tartozunk a természet iránt. Nélkülük mi sem létezhetnénk. A régi természetvallások tisztelték ezeket a lényeket, de mára az erdők árucikké váltak és az emberek-

szellemileg nyitott elme kulcsfontosságú, hogy megérezzük a jelenlétüket.

Mindazonáltal Piippo is beszámolt huncut és negatív energiájú lényekről, de többségük kedves és segítőkész volt. Ezek az entitások megtaníthatják nekünk, hogy hol a helyünk a természetben és hogy tiszteljük az élet legapróbb megnyilvánulásait. A tündérek elmondták, hogy mindannyian egyek vagyunk: az állatok, a fák, a Föld és az egész Univerzum össze van kapcsolódva. A tündérek birodalma valójában a természet lelke és azáltal, hogy pusztítjuk a körülöttünk lévő világot, aggodnák az életterükért és a bolygó állapotáért.

Kutassunk a tündérek után!

Ha az embertársaink bármilyen paranormális vagy természetfeletti dolgot tapasztalnak, akkor biztosak lehetünk abban, hogy létrejön egy vagy több szervezet, akik foglalkoznak az esetekkel. Így van ez a szellemekkel, az UFO-jelenséggel, és a

Gyógyító erdők

Ha évtizedekkel korábban valaki a fákat ölelgette volna, akkor biztosan bolondnak titulálják. Ma már abszolút nem meglepő, ha ilyenekkel szembesülünk egy kirándulás közepette. Az erdőfürdőzés egy Japánban kidolgozott módszer, mely szerint érzelmeinkkel elmerülünk a természet atmoszférájában. Az erdőben történő séta, a szemlélődés vagy egy fa megölelése enyhítheti a stresszt, a depressziót és javíthat az érrendszeri betegségek által okozott problémákon. Mindezt tudományos adatok támasztják alá. A terápia az ember és az ökoszisztéma kapcsolatának tudatosítását és helyreállítását célozza meg.

tündérekkel.

A Tündérnyomozó Társaság 1927-ben alakult Nagy Britanniában, amelyet Sir Quintin Craufurd százados és Bernhard Sleight művész hozott létre. A tündérek egy ökológiailag károsodott világ őrzőiként tartották számon, akik valós teremtmények és interakcióba lépnek az emberekkel. A társaság tagjai ezeket a találkozásokat gyűjtötték össze, majd előadásokat tartottak és könyveket publikáltak. Bár a második világháború után inaktívvá váltak, de az 1950-es évekre új lendületet kaptak, mert a tagjaik között híres és befolyásos személyek voltak. Ilyen volt többek között a korábban említett Conan Doyle író, Alpin MacGregor skót állatvédő; Victor Purcell brit történész és még Walt Disney is.

A hírességek között volt olyan, aki mocsári elfekkel és tündérekkel találkozott. A tagok úgy hitték, hogy a tündérek látása tisztánlátó képesség és ezek a lények összekapcsolhatnak minket a természettel, így megnyithatják az emberi lelket egy magasabb metafizikai világ felé.

Úgy vélem, hogy ezzel Piippo is egyetértene. Bár a társaság az 1990-es években bezárta kapuit, de 2013-an Simon Young folklórtörténész újra alapította, immáron a kornak megfelelően weboldallal és a tagoknak rendszeres időközönként kiküldött hírlevél funkcióval. Bárki tag lehet és így csatlakozhatunk a kutatásokhoz. Úgy tűnik, hogy bár sokan a mesék birodalmába űzik ezeket a csodálatos lényeket, mindazonáltal az ilyen nyomozómunkára való igény rámutat arra, hogy milyen sokan vonzódnak a természettel való harmónia megélésére, ami mára kezd eltűnni a városiasodás miatt.

MISKOLCI LÁSZLÓ